

Móra István: LIBANÓTA

Liba húgom – giá, gá –
Neki indult világá,
Megunta a libapásztort:
Ott hagyta a libatábort:
– Giá, giá, giágá!

Meg sem állt a pusztáig,
Török-tatár halmáig,
Körülnézett a tetején:
Ez a világ mind az enyém!
– Giá, giá, giágá!

Ez a mező zöld selyem,
Rajta ezüst, gyöngy terem ...
Jaj de édes ez a pázsit,
Százszorta jobb, mint a másik!
– Giá, giá, giágá!

Halom alatt fut az ér,
Megszomjazik: odatér,
Meg is fürdik, vígan úszkál,
Fehérből lesz a hattyúnál –
– Giá, giá, giágá!

Liba, liba, liba te,
Hiba lesz itt, hallod-e:
A napocska áldozóban,
Fű, fa, virág aluvóban ...
– Giá, giá, giágá!

Haragszik az esti szél,
Hullámokat vet az ér, –
Megijedt a liba tőle,
Libabőrös lett a bőre ...
– Giá, giá, giágá!

Ez ám oszt a galiba:
Hazamenne a liba,
Hazamenne éjszakára,
De az utat nem találja:
– Giá, giá, giágá!

Messze száll a panasza:
Libapásztor hajts haza,
Foga van az őszi szélnek,
Nagyon fázom, nagyon félek!
– Giá, giá, giágá!

Róka bátya arra járt,
Giágárúl rátalált:
Kedves húgom, megsegítek,
Ne félj semmit, hazaviszlek ...
– Giá, giá, giágá!

Hazavitte, megette,
Mese, mese, meskete,
Úgy végződik ez a nóta:
Száz gúnár se tehet róla –
– Giá, giá, giágá!

(1895/52.)